

_____ dnia 18 września 2013 roku

Sygn. akt OSD 52 /13

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych _____

z dnia 18 września 2013 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych _____ w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Grzegorz Kowalik
Sędziowie: r. pr. Elżbieta Wołosz
r. pr. Marek Sarnowski

Protokolant: apl. radc. Wojciech Czerny

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Anity Woronieckiej

W sprawie z zawiadomienia _____ o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego _____

Sąd postanowił:

- I. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 10.07.2013 roku, sygn. akt _____ o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie;
- II. kosztami postępowania w kwocie 422,80 zł (*czterysta dwadzieścia dwa złote 80/100*), obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych _____

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25.06.2013 r. [REDAKTOWANE] wniósł do Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] (zwanej dalej również „OIRP”) skargę przeciwko r.pr. [REDAKTOWANE] w związku z rzekomym popełnieniem przez niego czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim oraz zasadami etyki radcy prawnego. [REDAKTOWANE] zarzucił ww. radcy prawnemu działanie w sprzeczności z racją wykonywania zawodu zaufania publicznego, sprzeniewierzenie się ukształtowanym ideałom i obowiązkom etycznym, wprowadzenie [REDAKTOWANE] w błąd, wykorzystując jego niewiedzę prawną, uleganie wpływom, które wynikały z jego osobistych interesów lub nacisków z zewnątrz oraz naruszenie obowiązku chronienia niezależności radcy prawnego.

Postanowieniem z dnia 10.07.2013 r., sygn. akt [REDAKTOWANE] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie, uzasadniając to brakiem stwierdzenia popełnienia przez r.pr. [REDAKTOWANE] czynów, które mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne.

[REDAKTOWANE] pismem z dnia 28.07.2013 r. zaskarżył ww. postanowienie. W uzasadnieniu ww. pisma [REDAKTOWANE] wskazał, że podtrzymuje wszystkie zarzuty wobec r. pr. [REDAKTOWANE] przedstawione w skardze z dnia 25.06.2013 r., jak również wniósł o ponowne rozpatrzenie ww. skargi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżący – [REDAKTOWANE] zawarł w dniu 11.04.2002 r. umowę nr [REDAKTOWANE] z [REDAKTOWANE]. W związku z treścią ww. umowy skarżący domaga się od ww. podmiotu wykonania postanowień ww. umowy, których według skarżącego tenże podmiot nie realizuje. [REDAKTOWANE] reprezentując [REDAKTOWANE] wziął udział oraz wyraził swoje stanowisko w imieniu swojego mocodawcy w posiedzeniu [REDAKTOWANE] w dniu 12.10.2012 r. R.pr. [REDAKTOWANE] w przedmiotowej sprawie dwukrotnie wyraził pisemnie swoje stanowisko w stanowisku prawnym z dnia 3.08.2012 r. oraz w stanowisku prawnym z dnia 12.07.2013 r. R. pr. [REDAKTOWANE] oraz skarżącego nie łączył żaden stosunek prawny, jak również r.pr. [REDAKTOWANE] nie reprezentował skarżącego. R. pr. [REDAKTOWANE] nie korespondował pisemnie ze skarżącym.

- Dowód :**
- pismo z dnia 25.06.2013 r. – k. 1-5;
  - pismo z dnia 27.06.2012 r. – k. 6;
  - pismo z dnia 29.06.2012 r. – k. 7;

- pismo z dnia 27.08.2012 r. – k. 8-9;
- pismo z dnia 30.09.2012 r. – k. 10-12;
- pismo z dnia 29.08.2012 r. – k. 13;
- wniosek o wydanie warunków technicznych – k. 14;
- pismo z dnia 16.09.2012 r. – k. 15-17;
- pismo z dnia 20.09.2012 r. – k. 18;
- pismo z dnia 6.11.2012 r. – k. 19;
- protokół nr 36.14.2012 z dnia 12.10.2012 r. – k. 20-39;
- pismo z dnia 12.11.2012 r. – k. 40;
- pismo z dnia 12.11.2012 r. – k. 41;
- protokół z dnia 12.06.2013 r. – k. 42;
- umowa nr [REDAKTOWANE] z dnia 11.04.2002 r. – k. 43-45;
- pismo z dnia 4.07.2013 r. – k. 46;
- stanowisko prawne z dnia 3.08.2012 r.;
- stanowisko prawne z dnia 12.07.2013 r.;
- wyjaśnienia r.pr. [REDAKTOWANE]

Przeciwko [REDAKTOWANE] zostało przeprowadzone postępowanie wyjaśniające oraz postępowanie antymonopolowe przez [REDAKTOWANE]

Dowód: • pismo UOKiK z dnia 30.08.2013 r.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że odwołanie [REDAKTOWANE] nie zasługuje na uwzględnienie. Tym samym na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 1982 r., Nr 10, poz. 65 z późn. zm.), Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 10.07.2013 r. w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE] o odmowie wszczęcia dochodzenia. Analizując stan faktyczny, Sąd nie stwierdził podstaw do uznania, że postępowanie przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] nie wyjaśniło istotnych okoliczności sprawy. W ocenie Sądu postępowanie zostało przeprowadzone w prawidłowy sposób, a stan faktyczny ustalony przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] jest zbieżny ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd w niniejszym postępowaniu. Sąd nie ustalił również przesłanek, które warunkowałyby odpowiedzialność dyscyplinarną radcy prawnego [REDAKTOWANE] na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd uznał, że w zasadzie wszelkie okoliczności faktyczne nn. sprawy są bezsporne. Nie podlega bowiem wątpliwości, czego

strony nn. postępowania nie kwestionowały, że r.pr. [REDACTED] nie był związany stosunkiem prawnym ze skarżącym, r.pr. [REDACTED] nie korespondował bezpośrednio ze skarżącym, jak również że r.pr. [REDACTED] reprezentował [REDACTED] podczas posiedzenia [REDACTED] w dniu 12.10.2012 r.

Z uwagi na okoliczność, że r.pr. [REDACTED] w swoich wyjaśnieniach potwierdził stan faktyczny prezentowany przez skarżącego, Sąd dał wiarę wszystkim dowodom dołączonym przez strony do materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu. Kwestia sporna dotyczyła jedynie oceny działania r.pr. [REDACTED] w kwestii naruszenia bądź braku naruszenia zasad wynikających z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz ustawy o radcach prawnych.

W ocenie Sądu nie sposób dostrzec w zachowaniu r.pr. [REDACTED] znamion popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Skarżący wniosek o podleganiu przez ww. takiej odpowiedzialności wywiódł bowiem jedynie z przeświadczenia, że skarżący został wprowadzony w błąd poprzez r.pr. [REDACTED] w wyniku zaprezentowania przez niego stanowiska podmiotu przez siebie reprezentowanego, które to stanowisko było odmienne niż stanowisko skarżącego. Sąd nie może podzielić w ww. zakresie poglądu skarżącego.

Skarżący zarówno w skardze z dnia 25.06.2013 r., jak i w odwołaniu z dnia 28.07.2013 r. powołał się m.in. na naruszenie przez r.pr. [REDACTED] art. 11, 2 i 4 KERP, ze szczególnym naciskiem na art. 11 KERP. Ww. przepis traktuje o niezależności radcy prawnego, który w wykonaniu swoich obowiązków powinien tę niezależność chronić, kierować się literą prawa oraz nie ulegać wpływom z zewnątrz. Skarżący nieprawidłowo zinterpretował zarówno literalne brzmienie ww. przepisu, który, abstrahując zupełnie od sporu skarżącego z [REDACTED] i nie rozstrzygając o jego zasadności, nie nakazuje przecież radcy prawnemu prezentowania linii sprzecznej z interesem klienta, gdyby radca ten posiadał przeświadczenie, że pogląd klienta jest błędny. Wręcz przeciwnie, KERP kładzie podstawowy nacisk na interes klienta, który to interes radca prawny powinien reprezentować z należytą starannością, a co za tym idzie prezentować racje klienta w sposób wyłącznie dla klienta korzystny. Powyższa okoliczność wynika chociażby z treści preambuły KERP, zgodnie z którą radca prawny ma obowiązki o charakterze prawnym i etycznym przede wszystkim wobec swojego klienta. Ww. obowiązki w odniesieniu do społeczeństwa w hierarchii stanowionej przez KERP stoją dużo niżej niż obowiązki wobec klienta.

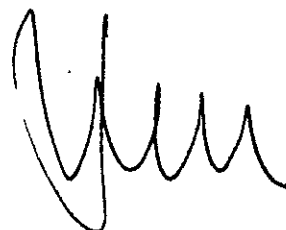

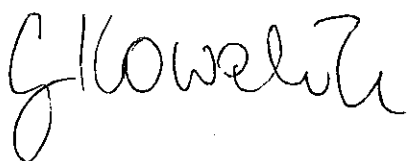
Skarżący w przedmiotowym sporze z [REDACTED] miał pełne prawo do korzystania z usług profesjonalnego radcy prawnego, który zapewne rzetelnie reprezentowałby interes skarżącego, co wzmocniłoby w tym sporze pozycję skarżącego. Należy przy tym wskazać, że skarżący zapewne straciłby zaufanie do

radcy prawnego, który uważając, że skarżący w sporze nie ma racji, argumentowałby w sporze wbrew interesom skarżącego. Zapewne takie zachowanie radcy prawnego spotkać mogłoby się ze złożeniem przez skarżącego skargi do tut. OIRP i ukaraniem dyscyplinarnym takiego radcy prawnego. Zarzuty skarżącego, jakoby był „zapędzany przez prawników w tzw. kozi róg” są więc bezzasadne, gdyż jak sam przyznał skarżący jest laikiem w kwestiach prawnych, tym samym nie posiada specjalistycznej wiedzy, aby prawidłowo zinterpretować przepisy prawa. Tymczasem należy pamiętać, że zgodnie ze znaną już prawu rzymskiemu zasadą nieznaną przemoc szkodzi.

Prawidłowo też wskazał Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] że celem postępowania dyscyplinarnego nie jest rozstrzygnięcie sporów merytorycznych pomiędzy stronami, a jedynie weryfikacja, czy działania bądź zaniechania radcy prawnego stanowiły naruszenie przepisów ustawy o radcach prawnych czy też Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego jak również za dokonanie czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. W świetle ujawnionego w niniejszym postępowaniu stanu faktycznego nie można stwierdzić, że radca prawny [REDACTED] dopuścił się czynów, które realizowałyby przesłanki odpowiedzialności dyscyplinarnej. Zgodnie z powyższym, w wyniku nie stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych oraz przepisów Kodeksu etyki radcy prawnego, należało uznać, iż r.pr. [REDACTED] czynu zabronionego nie popełnił, a więc należało, zgodnie z art. 64. ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie, jak to też uczynił Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] w postanowieniu z dnia 10.07.2013 r.

Łączne koszty postępowania wyniosły 422,80 zł. Z uwagi na odmowę wszczęcia dochodzenia w sprawie koszty te ponosi Okręgowa Izba Radców Prawnych [REDACTED]

Pouczenie:

Postanowienie niniejsze jest prawomocne i nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.